

UZASADNIENIE

I. Wstęp

Projekt przedmiotowej ustawy jest wynikiem przygotowanej wcześniej nowelizacji ustawy z dnia 22 sierpnia 1997r. o ochronie osób i mienia, której pierwotny projekt trafił w lutym 2005r. do łaski marszałkowskiej, ale w ówczesnej kadencji Sejmu RP nie został rozpatrzony.

W 2006r. rozpoczęły się ponowne prace nad nowelizacją tej ustawy. W toku uzgodnień międzyresortowych – z uwagi na liczne zmiany, zalecono przepracowanie przedłożonego projektu nowelizacji w kierunku przerehabrowania na nowy projekt ustawy.

W przedkładanym projekcie ustawy podstawowe cele i założenia obowiązującej od 9 lat ustawy nie uległy radykalnym zmianom. W uzasadnieniu omawiane są jedynie zmiany wprowadzone nową ustawą.

W warunkach gospodarki rynkowej system kontroli i nadzoru państwa nad prowadzeniem działalności gospodarczej jest niezbędny. Od 1990r. system ten w Polsce uległ znacznym przeobrażeniom, ale w dalszym ciągu pod względem normatywnym jest niezadawalający.

Projekt ustawy ma na celu:

- a) zapewnienie właściwej kontroli i nadzoru nad przedsiębiorcami prowadzącymi działalność gospodarczą w zakresie ochrony osób i mienia ze strony ministra właściwego do spraw wewnętrznych, a w szczególności przez Policję oraz stworzenie instrumentów bardziej elastycznego nadzoru,
- b) wprowadzenie jednakowych zasad dla wszystkich osób ubiegających się o licencje pracownika ochrony, tj. zniesienie preferencji dla niektórych grup zawodowych,
- c) określenie w ustawie, (a nie w rozporządzeniach), wymogów, które należy spełnić ubiegając się o koncesję oraz zasad wykonywania niektórych rodzajów tej działalności, określenie zasad opłat za egzaminy na licencje pracownika ochrony fizycznej, wskazanie dziedzin wiedzy objętych egzaminami i instytucji oraz organizacji, z których powołuje się członków komisji egzaminacyjnej, określenie wymogów lekarzy i psychologów uprawnionych do przeprowadzania badań osób ubiegających się o licencje lub posiadających licencje pracownika ochrony fizycznej oraz uszczegółowienie zakresu niektórych delegacji do wydania aktów wykonawczych,
- d) dookreślenie niektórych pojęć i definicji użytych w ustawie.

II. Rozdział 1. Przepisy ogólne (art. 1 - 4)

W art. 1. określającym zakres regulacji ustawy w pkt 3 zmieniono „zasady prowadzenia działalności gospodarczej” na „zasady wykonywania działalności gospodarczej” dostosowując w ten sposób nazewnictwo do używanego w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej – konstytucji działalności gospodarczej.

W pkt 6 dotyczącym zasad ochrony transportowanej broni, amunicji, materiałów wybuchowych, uzbrojenia, urządzeń i sprzętu wojskowego – pojęcia „uzbrojenia, urządzeń i sprzętu wojskowego” zastąpiono „innymi środkami bojowymi, stanowiącymi uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Służby Granicznej, Służby Więziennej oraz innych państwowych formacji uzbrojonych”.

Proponowana zmiana ma ułatwić kwalifikację innych niż materiały wybuchowe, broń i amunicja towarów objętych obowiązkową ochroną.

(Definicję „innych środków bojowych” określono poprzez uzbrojenie wymienionych organów i formacji).

Ponadto dodano pkt 7: zasady ochrony transportowanych wartości pieniężnych oraz innych przedmiotów wartościowych lub niebezpiecznych.

Obowiązująca ustawa zawiera delegację do wydania rozporządzenia regulującego transportowanie wartości, ale brak było egzemplifikacji tego zakresu w art. 1.

Art. 2 będący słowniczkiem pojęć używanych w ustawie został rozszerzony o definicje: granicy chronionego obszaru, obiektu i urzędnika – przez co konkretyzuje się dokładnie co musi być objęte ochroną(pkt 4), konwoju – (pkt 6), jednostki obliczeniowej (pkt 7) określającą dopuszczalny limit stale lub jednorazowo przechowywanych i transportowanych wartości pieniężnych, państwa członkowskiego (pkt 12), przez które należy rozumieć państwa członkowskie UE lub państwa EFTA – strony umowy o EOG oraz Konfederację Szwajcarską, a także definicję granicy chronionego obszaru, obiektu i urzędnika (pkt 4) – przez co konkretyzuje się dokładnie to, co musi być objęte ochroną.

Ponadto zmieniono: definicję kierownika jednostki (pkt 1) na definicję niebudzącą wątpliwości interpretacyjnych, doprecyzowano pojęcie obszaru podlegającego ochronie (pkt 3), który musi zostać oznaczony umieszczeniem stosownej informacji, w pkt 5 określono towary, których transport podlega obowiązkowej ochronie. Objęto obowiązkiem ochrony transport broni, amunicji, materiałów wybuchowych lub innych środków bojowych, o których mowa w art. 1 pkt 6, niezależnie od miejsca czy obiektu, z którego transport jest wysyłany. Dotychczas obowiązek ten dotyczył wyłącznie transportów wykonywanych z obszarów i obiektów podlegających obowiązkowej ochronie, a więc np. z zakładu produkującego amunicję, ale nie dotyczył transportu z magazynu (hurtowni) przedsiębiorcy wykonującego działalność handlową do sklepu (magazynu) innego odbiorcy. Ponadto uzupełniono ten przepis o transport wartości pieniężnych oraz innych przedmiotów wartościowych lub niebezpiecznych, aczkolwiek w obecnej ustawie towary te również podlegały obowiązkowej ochronie. Wprowadzono definicję konwoju (pkt 6). Zmieniono definicję ochrony mienia (pkt 9), wprowadzając w miejsce działań zapobiegających przestępstwom i wykroczeniom przeciwko mieniu - działania zapobiegające popełnieniu czynów zabronionych przeciwko mieniu.

Art. 3 określa formy w jakich realizowana jest ochrona osób i mienia.

W pkt 1 w lit. c do konwojowania wartości pieniężnych dodano konwojowanie broni, amunicji, materiałów wybuchowych, innych środków bojowych ... – stosownie do zakresu objętego regulacją ustawy (art. 1).

Zmiana w **art. 4** zawierającym listę jednostek organizacyjnych, których przepisów w zakresie ochrony nie narusza ustawa o ochronie osób i mienia, poszerzono o nowe służby (Służba Kontrwywiadu Wojskowego i Służba Wywiadu Wojskowego).

III. Rozdział 2. Obszary, obiekty, urzędnicy i transporty podlegające obowiązkowej ochronie. (art. 5 – 11)

Projekt w tym rozdziale określa co podlega obowiązkowej ochronie, kto tworzy wykazy obszarów, obiektów i urzędzeń podlegających ochronie, ogólne zasady ochrony, w tym plany ochrony. Projekt wprowadza szereg zmian, w tym dot. sposobu ochrony, porządkuje kwestie sporządzania szczegółowych wykazów obszarów, obiektów i urzędzeń podlegających obowiązkowej ochronie, precyzuje zakres obowiązków związanych z planem ochrony, zapewniając komendantowi wojewódzkiemu Policji rzeczywisty wpływ na kształt tego planu.

Art. 5 ust. 1 regulujący problematykę związaną z obowiązkową ochroną obszarów, obiektów i urzędzeń podlega w projekcie istotnej nowelizacji. Proponuje się, aby w obszarach, obiektach, urzędzeniach i transportach ważnego znaczenia, podlegających obowiązkowej ochronie, ochrona była sprawowana przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne lub odpowiednie do stanu zagrożenia zabezpieczenie techniczne

wraz ze stałym dozorem sygnałów przesyłanych, gromadzonych i przetwarzanych w elektronicznych urządzeniach i systemach alarmowych w połączeniu z doraźną ochroną fizyczną. Obecnie obowiązuje rozwiązanie alternatywne: ochrona fizyczna albo techniczna. W ocenie Policji w oparciu o kilkuletnie doświadczenia zatwierdzania planów ochrony i nadzór nad tymi obiektami, stosowanie wyłącznie zabezpieczenia technicznego - bez zapewnienia odbioru sygnału i właściwej reakcji na ten sygnał, tj. skierowania załogi (patrolu interwencyjnego) nie zapewnia należytej ochrony. Nie chodzi więc o to aby w przypadku zastosowania profesjonalnego zabezpieczenia technicznego wprowadzić dodatkowo obowiązkowe postępowania dozоровe, czyli ochronę specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej (SUFO), ale należy zapewnić monitorowanie urządzeń technicznych i stosownej reakcji na emitowane przez nie sygnały w przypadkach wskazujących na naruszenie czy próbę naruszenia granic chronionego obszaru, obiektu lub urządzenia.

W ust. 3 uszczegółowiono podmioty podlegające w zakresie regulacji ustawy Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji oraz Prezesowi Narodowego Banku Polskiego. Nowy ust. 5 określa, że do decyzji Prezesa NBP w sprawach objętych regulacją ustawy stosuje się przepisy Kpa.

W zakresie ewidencji prowadzonej przez Wojewodów zdjęto z rejestru klauzulę poufności, wprowadzono możliwość nie tylko wpisania do ewidencji, ale również wykreślenia z niej obszarów, obiektów i urządzeń, co stanowiło oczywistą lukę prawną. Wprowadzono obowiązek zawiadamiania komendantów wojewódzkich Policji o wydanych decyzjach dot. ich umieszczenia w ewidencji lub wykreśleniu z niej.

Regulacje te mają na celu usunięcie utrudnień Policji w realizacji jej ustawowych obowiązków. Ustawodawca penalizuje brak działań określonych w art. 5 ust 1, a ściganie tego przestępstwa bez dostępu do informacji o tym jakie obiekty, obszary lub urządzenia podlegają obowiązkowej ochronie napotyka obecnie na trudności.

W **art. 6** określono od jakiej wartości mamy do czynienia z kwalifikowaną ochroną wartości pieniężnych.

W **art. 7** - odniesiono się do ogólnych zasad transportów broni, amunicji, materiałów wybuchowych, przyjmując tu rozwiązania stosowane w niektórych krajach UE.

Nowe **art. 9 i 10** dotyczą rozbudowanych upoważnień ustawowych do wydania rozporządzeń wykonawczych regulujących transporty wartości pieniężnych oraz broni, amunicji, materiałów wybuchowych, innych środków bojowych... przy czym w zakresie transportów broni, amunicji... będzie to pierwsza szczegółowa regulacja określająca rodzaje zabezpieczenia technicznego, środków transportu, wyposażenia konwojenta oraz sposobu powiadamiania właściwych służb o przemieszczaniu się transportu.

Art. 11 (zmiana dotychczasowego art. 7) precyzuje zakres obowiązków związanych z opracowaniem planu ochrony obiektów, obszarów i urządzeń podlegających obowiązkowej ochronie.

Wprowadzone zmiany mają na celu zapobiegać samowolnym zmianom w organizacji ochrony, a także umożliwić Policji wpływanie na wcześniej uzgodniony plan w przypadku wystąpienia zagrożeń nie przewidzianych w planie ochrony lub gdy przyjęte przedsięwzięcia okazały się nieskuteczne.

Odmowa uzgodnienia planu ochrony oraz cofnięcie jego uzgodnienia następuje w drodze decyzji administracyjnej.

IV. Rozdział 3. Wewnętrzne służby ochrony (art. 12-19).

Przepisy tego rozdziału określają zadania wewnętrznych służb ochrony, sposób ich tworzenia, przyczyny odmowy wydania zezwolenia na ich utworzenie.

Wewnętrzne służby ochrony powołuje się spośród pracowników danej jednostki w celu zapewnienia ochrony mienia w granicach chronionych obszarów i obiektów, ochrony ważnych urządzeń chronionej jednostki, znajdujących się poza jej obszarem lub obiektem oraz do konwojowania mienia tej jednostki.

Wewnętrzne służby ochrony tworzy się dla zapewnienia obowiązkowej ochrony obszarów, obiektów i urzędzeń określonych w art. 5 ust. 2, ale mogą być one utworzone także na podstawie zezwolenia komendanta wojewódzkiego Policji w jednostce, w skład której nie wchodzi obszary, obiekty i urzędzenia umieszczone w ewidencji.

Proponowane zmiany w tym rozdziale polegają na nadaniu nowego brzmienia szeregu przepisom dotyczących wewnętrznych służb ochrony.

Art. 12 ust. 2 projektu zmienia brzmienie ust. 2 art. 8 obecnej ustawy, określając, że koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie ochrony osób i mienia może uzyskać przedsiębiorca, który powołał wewnętrzną służbę ochrony, a nie wewnętrzna służba ochrony. Dotychczasowy przepis był nieprecyzyjny.

W art. 15 ust. 3 określa się termin, w którym kierownik jednostki jest obowiązany utworzyć wewnętrzną służbę ochrony na podstawie zezwolenia Policji.

Proponuje się skreślenie ust. 3 w obecnym art. 11 ustawy, w którym wskazuje się organ II instancji rozpatrujący odwołania od decyzji w sprawie wydania zezwolenia na utworzenie wewnętrznej służby ochrony (WSO), jako przepis zbędny ze względu na regulacje tej materii w kpa.

Art. 17 (obecny art. 12) precyzuje podmiotowo współpracę WSO z Policją i innymi służbami, wskazując na kierowników jednostek lub osoby przez kierowników upoważnione.

Delegacje do wydania rozporządzeń przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych i Ministra Obrony Narodowej, szczegółowo określają zakres projektowanych regulacji dot. trybu i warunków tworzenia WSO, struktury organizacji, uzbrojenia, sposób prowadzenia dokumentacji itp.

V. Rozdział 4. Zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia oraz kontrola tej działalności (art. 20-32).

Podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia wiąże się z obowiązkiem przedsiębiorcy uzyskiwania koncesji ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

W przypadku usług ochrony osób i mienia ustawą z 1988r. o działalności gospodarczej i kolejnymi wprowadzono koncesjonowanie tej działalności uznając, że inne formy reglamentacji byłyby niewystarczające ze względu na ważność tej działalności dla bezpieczeństwa obywateli i państwa oraz związane z nią zagrożenia.

Rozdział ten w przedstawionym projekcie został zasadniczo rozbudowany, zawiera nowe regulacje w zakresie uzyskiwania koncesji jak i wykonywania tej działalności, m.in. proponuje się zmianę opiniowania wniosków, rozszerzono przesłanki odmowy i cofnięcia koncesji, proponuje się wzór wniosku o udzielenie koncesji, zmiany dot. upoważnień do kontroli.

W **art. 20 ust. 2** zawarto wyłączenia z zakresu koncesjonowania usług powszechnych. Reglamentacja tej działalności nie ma uzasadnienia merytorycznego. Proponowana regulacja jest podyktowana przede wszystkim ze względu na potrzebę stworzenia podstaw do zwolnienia z reglamentacji już wcześniej zwolnionych z koncesjonowania usług związanych z przechowaniem, np. prowadzenie parkingów i szatni. Uregulowanie to istniało w przepisach wydanych do nie obowiązującej już ustawy z 1988r. o działalności gospodarczej.

Art. 21 zmienia obecny art. 16 poprzez propozycję fakultatywnego zasięgnięcia przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych opinii komendanta wojewódzkiego Policji przy zmianie, ograniczeniu zakresu lub cofaniu koncesji. Obowiązek zasięgnięcia opinii pozostaje przy udzielaniu koncesji.

Modyfikacja tego przepisu ma na celu ekonomikę postępowania i wyeliminowanie sytuacji pozornego opiniowania, bo jaki wpływ na wydanie decyzji może mieć np. opinia przy zawiadomieniu przez przedsiębiorcę o zaprzestaniu działalności, zmianie adresu siedziby firmy albo gdy przedsiębiorca uniemożliwia organowi koncesyjnemu kontrolę, itp.

Kopie wszystkich decyzji wydawanych przez organ koncesyjny są przekazywane do wiadomości właściwym komendantom wojewódzkim Policji, zatem mają oni pełną wiedzę w zakresie dokonywanych zmian.

Nowym przepisem jest **art. 21 ust. 3**, w którym określono, że w stosunku do pewnej kategorii osób, ze względu na ich uprzednią służbę lub pracę, organ koncesyjny jest obowiązany zasięgać o tych osobach opinii właściwych służb w przypadku, gdy osoby te ubiegają się o koncesję, reprezentują przedsiębiorcę lub są współnikami albo udziałowcami przedsiębiorcy ubiegającego się o koncesję.

Proponuje się ograniczenie pełnienia funkcji pełnomocnika ustanowionego do kierowania działalnością koncesjonowaną u przedsiębiorcy innego niż osoba fizyczna – do jednego przedsiębiorcy (**art. 22 ust. 2**). Regulacja ta ma na celu przeciwdziałać fikcyjnej roli pełnomocnika i zapewnić faktyczne kierowanie działalnością.

Rozszerzono przesłanki, które uniemożliwiają ubieganie się o koncesję, tj. gdy osoba fizyczna ubiegająca się o koncesję, osoba stanowiąca organ lub wchodząca w skład organu uprawnionego do reprezentowania przedsiębiorcy, prokurent lub współnik handlowej spółki pozostają w okresie próby w przypadku warunkowego umorzenia postępowania karnego lub toczy się przeciwko tym osobom postępowanie o przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe.

Szanując zasadę domniemania niewinności uznaje się w tym szczególnym zakresie działalności dotyczącym bezpośrednio bezpieczeństwa obywateli i ładu powszechnego aby koncesję udzielać osobom, w stosunku do których nie ma żadnych zastrzeżeń.

W **art. 23 ust. 2** dopuszcza się wykonywanie działalności w zakresie usług ochrony osób i mienia w ramach umowy spółki cywilnej, jeżeli wszyscy współnicy posiadają koncesję w tym zakresie.

Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej nie przyznaje przymiotu przedsiębiorcy spółce cywilnej.

Projekt przewiduje nowy przepis określający co powinien zawierać wniosek o udzielenie koncesji (**art. 23 ust. 3**).

Ponadto proponuje się określenie wzoru takiego wniosku wraz ze wskazaniem wymaganych dokumentów do ubiegania się o koncesję.

Regulacja ta ułatwi przedsiębiorcom prawidłowe złożenie wniosku wraz z wymaganymi dokumentami i przyczyni się do ekonomiki postępowania administracyjnego.

W **art. 25** określono jakie dane zawiera koncesja, a w kolejnych artykułach określono obowiązki przedsiębiorcy.

W **art. 29**, zmieniającym art. 22 ustawy, określono przesłanki powodujące cofnięcie koncesji.

Wprowadzone ustawą o swobodzie działalności gospodarczej w 2004r. zmiany obowiązującej ustawy o ochronie osób i mienia w zakresie cofania koncesji okazały się w praktyce zbyt ogólne.

Usługi ochrony osób i mienia ze względu na bardzo duży stopień wrażliwości (bezpieczeństwo i obronność) wymagają odrębnego potraktowania.

W interesie przedsiębiorców powinna być przejrzystość co do przesłanek powodujących utratę koncesji, a można to osiągnąć poprzez ich możliwe precyzyjne wyliczenie.

W interesie organu koncesyjnego jest zapewnienie wykonywania tych usług przez przedsiębiorców dających rękojmię należytego ich wykonywania.

Koncesje muszą pozostać decyzjami wydawanymi w niektórych przypadkach w oparciu o swobodę oceny dowodów.

Względy bezpieczeństwa i obronności mogą uniemożliwiać ujawnienie wszystkich informacji i dowodów, na podstawie których podejmuje się decyzje w sprawie koncesji.

Art. 30 zmieniający obecny przepis art. 23 przyznający ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych możliwość upoważnienia, oprócz Komendanta Głównego Policji, także komendantów wojewódzkich Policji do przeprowadzenia kontroli działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, ma na celu – z jednej strony

uproszczenie dotychczasowej procedury związanej z upoważnieniami, a z drugiej strony – odciążenie Komendanta Głównego Policji od formalistycznych czynności. Należy mieć na uwadze, że kontrole wykonywane są głównie przez funkcjonariuszy wojewódzkich Policji oraz organ koncesyjny.

VI. Rozdział 5. Wymagania kwalifikacyjne pracowników ochrony (art. 33-53).

Przepisy tego rozdziału określają: kto jest uprawniony do realizowania zadań ochrony osób i mienia, rodzaje licencji pracownika ochrony, warunki i tryb ich uzyskiwania, czynności do których uprawniają określone licencje, przesłanki odmowy wydania licencji, cofnięcia i zawieszenia, regulacje w zakresie egzaminów na licencje oraz opłat za egzaminy, podstawową tematykę egzaminów i reprezentację komisji egzaminacyjnej, rodzaje rejestrów prowadzonych przez Komendanta Głównego Policji oraz regulacje dotyczące badań lekarskich i psychologicznych. W rozdziale jest 5 delegacji do wydania rozporządzeń, między innymi w sprawie badań lekarskich i psychologicznych, zakresie obowiązujących tematów egzaminacyjnych, składu komisji egzaminacyjnej.

W **art. 33 ust. 4** określono warunki jakie powinien spełniać pracownik ochrony wykonujący zadania ochrony w zakresie niewymagającym licencji.

Ze względu na specyfikę tej działalności pracownik ochrony bez licencji – nie może być osobą karaną za przestępstwa popełniane przeciwko życiu, zdrowiu i mieniu oraz musi posiadać pełną zdolność do czynności prawnych. Przepis ten wypełnia obecną lukę prawną.

Przepisem **art. 34 ust. 1 pkt 7** rozszerza się obowiązek licencji pracownika ochrony fizycznej pierwszego stopnia na pracowników ochrony wykonujących zadania w obiektach handlowych lub usługowych w czasie ogólnej ich dostępności, tam gdzie mają oni bezpośredni kontakt ze sferą dot. dóbr chronionych człowieka. Wyższy poziom wymagań profesjonalnych usunie, choćby częściowo, przypadki naruszania dóbr chronionych. Dla wejścia w życie tego przepisu określa się *vacatio legis* – 9 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy.

Art. 34 ust. 3 pkt 3 i art. 35 ust. 3 pkt 2 (obecnie odpowiednio art. 26 ust. 3 pkt 3 oraz art. 27 ust. 3 pkt 2) wprowadza się obowiązek złożenia egzaminu na licencję pracownika ochrony fizycznej pierwszego i drugiego stopnia przed komisją egzaminacyjną przez wszystkie uprawnione osoby, z wyłączeniem tych osób, które legitymują się tytułem zawodowym technika ochrony fizycznej osób i mienia lub dyplomem albo świadectwem szkoły wyższej w zakresie ochrony fizycznej osób i mienia. Proponowane rozwiązanie ma na celu jednakowe traktowanie wszystkich ubiegających się o licencje pracownika ochrony fizycznej.

Znosi się zatem przywileje niektórych grup zawodowych w obecnej ustawie i przeciwdziała postulatom innych – ubiegających się o możliwość uzyskania licencji bez egzaminu.

Znosi się również obowiązek ukończenia kursu pracownika ochrony fizycznej, pozostawiając sposób przygotowania się do egzaminu wyborowi osoby ubiegającej się o licencję. Jednocześnie ze zmianą systemu szkolnictwa, w przypadku licencji pracownika ochrony fizycznej pierwszego stopnia – proponując zastąpienie wykształcenia podstawowego wykształceniem gimnazjalnym (**art. 34 ust. 3 pkt 3a**).

W związku z wejściem Polski do Unii Europejskiej wskazuje się również na nową kategorię osób mogących otrzymać licencję, a mianowicie takie osoby, które w trybie odrębnych przepisów uzyskały decyzję w sprawie uznania kwalifikacji w zawodzie pracownika ochrony. Chodzi tu o ustawę o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych.

Określa się także, w jakiej formie może być przedstawiony dokument – odpowiednik opinii wydawanej w RP przez komendanta powiatowego (miejskiego) Policji (**art. 34 ust. 4**). W **art. 36-40** proponuje się regulacje dotyczące egzaminów dla osób ubiegających

się o przyznanie licencji pracownika ochrony fizycznej. Określa się czasokres przeprowadzania egzaminu.

Art. 37 wprowadza regulacje dotyczące opłaty za egzamin i zawiera delegację w zakresie jej ustalenia. Ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia nie stanowi bowiem o odpłatności za egzamin na licencję pracownika ochrony. Tymczasem egzamin taki jest, zwłaszcza w części praktycznej, najbardziej kosztownym elementem postępowania administracyjnego w sprawie wydania licencji pracownika ochrony.

Zasadnym jest zatem wprowadzenie podstawy prawnej dla odrębnej opłaty pokrywającej koszty egzaminu.

Wprowadza się również przepis ustanawiający prawo członków komisji egzaminacyjnej do wynagrodzenia za udział w pracach komisji (**art. 36**).

Ponadto w **art. 37 ust. 3 pkt 1** określono, że w przypadku osób ubiegających się o licencję pracownika ochrony zabezpieczenia technicznego lub osób posiadających taką licencję – orzeczenie lekarskie stwierdzające posiadanie zdolności fizycznej i psychicznej do wykonywania zadań, wydaje lekarz medycyny pracy .

W obecnej ustawie kwestia ta nie jest dostatecznie uregulowana, bowiem wymóg orzeczenia lekarskiego istnieje, ale regulacje dotyczące wydawania orzeczeń lekarskich i psychologicznych traktowane w art. 34 dotyczą pracowników ochrony fizycznej !

W art. 38 i 39 wskazuje się podstawowe dziedziny wiedzy będące przedmiotem egzaminów, natomiast zakres tematów egzaminów, skład komisji i szczegółowe kwestie związane z egzaminami obejmuje delegacja do wydania rozporządzenia – **art. 40**.

W proponowanym brzmieniu **41 i 42 projektu** (obecnie art. 28 i art. 29) zamienia się wyraz „upoważnia” na „uprawnia”, przy określeniu czynności, które mogą być wykonywane na podstawie licencji.

Ponadto rozwija się specjalności zawodowe dające tytuł do ubiegania się o licencję pracownika zabezpieczenia technicznego pierwszego i drugiego stopnia uzyskanych w związku z ukończeniem szkół o danym profilu zawodowym albo w drodze uzyskania uprawnienia do wykonywania zawodu w specjalnościach wymienionych w ustawie, na podstawie odrębnych przepisów. Jedną z form uzyskiwania wymaganych uprawnień są komisje kwalifikacyjne do stwierdzenia kwalifikacji powoływane na podstawie ustaw, np. w zakresie kwalifikacji elektrycznych : ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348, z późn. zm.) wraz z aktami wykonawczymi (rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 kwietnia 2003r. w sprawie szczegółowych zasad stwierdzania posiadania kwalifikacji przez osoby zajmujące się eksploatacją urządzeń, instalacji i sieci – Dz. U. Nr 89, poz. 828, z późn. zm.

Podobnie jak w przypadku licencji pracownika ochrony fizycznej istnieje możliwość otrzymania licencji przez osoby, które uzyskały decyzję w sprawie uznania kwalifikacji na podstawie ustawy o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych.

Art. 43 dotyczy aktualizowania opinii osób posiadających licencję. Przepis ten obecnie jest zamieszczony w akcie wykonawczym. Zasadnym jest, aby przepis ten zawrzeć w ustawie, wraz ze wskazaniem na formę w jakiej powinna być wydana opinia.

Art. 44 określa organ właściwy do wydania, odmowy wydania lub cofnięcia licencji osobie nie mającej miejsca zamieszkania na terytorium RP, wskazując jako właściwego Komendanta Stołecznego Policji.

W **ust. 4** w delegacji dla ministra właściwego do spraw wewnętrznych do wydania rozporządzenia w sprawie wysokości i trybu wnoszenia opłaty za licencje proponuje się zróżnicowanie opłat: za licencję pierwszego stopnia – 20% wysokości tej opłaty w stosunku do wysokości opłaty za koncesję, a za licencję drugiego stopnia – 50 % tej opłaty.

Wprowadza się do ustawy co powinien zawierać wniosek o przyznanie licencji pracownika ochrony fizycznej i licencji zabezpieczenia technicznego – **art. 45 ust. 1**, natomiast szczegóły dotyczące jego składania, wymaganych dokumentów oraz wzór wniosku, a także wzory licencji określi rozporządzenie. W **art. 46** określono co zawiera licencja.

W dodanym **art. 48 projektu** określa się prawo komendanta wojewódzkiego Policji do zatrzymania licencji w przypadku jej cofnięcia lub zawieszenia, obowiązek zwrotu licencji po ustaniu przesłanek do jej zatrzymania, o ile nie jest wszczynane postępowanie o jej cofnięcie, a także obowiązek osoby posiadającej licencję do jej zwrotu, w przypadkach określonych w tym przepisie.

W art. 49 (dotychczasowy art. 32 ustawy) do przesłanek obligatoryjnego zawieszenia przez komendanta wojewódzkiego Policji licencji dodano przesłankę określoną w art. 70 projektu oraz w przypadku wszczęcia postępowania przeciwko wiarygodności dokumentów, jeżeli pozostaje ono w związku z uzyskaniem licencji. Ponadto określenie „zawieszenie praw wynikających z licencji” i zatrzymanie „dokumentu stwierdzającego posiadanie licencji” zastąpiono „zawieszeniem licencji”. Pojęcia te są tożsame, a chodzi o licencję-dokument ze zdjęciem, którym to dokumentem pracownik licencjonowany się okazuje.

Wydłużono z 2 do 3 lat okres ważności licencji w przypadku niewykonywania przez pracownika ochrony zawodu (**art. 50 ust. 1**) mając na względzie interes posiadacza licencji, który z różnych przyczyn nie mógł podjąć pracy w tym zawodzie.

Po **ust. 1 dodaje się ust. 2**, w którym stanowi się, że osoby posiadające licencje drugiego stopnia, będące: współnikiem spółki osobowej lub członkiem zarządu, prokurentem lub pełnomocnikiem ustanowionym do kierowania działalnością koncesjonowaną, w firmach posiadających koncesje, należy traktować jak osoby wykonujące zawód pracownika ochrony.

Projekt przewiduje prowadzenie przez Komendanta Głównego Policji (**art. 51**) rejestru zawierającego dane osobowe oraz informacje o decyzjach i postanowieniach wydanych w postępowaniu w sprawie licencji pracownika ochrony fizycznej lub zabezpieczenia technicznego.

Art. 52 (zastępuje dotychczasowy art. 34 stanowiący wyłącznie delegację do wydania rozporządzenia) reguluje kwestie badań lekarskich i psychologicznych osób ubiegających się o wydanie licencji i posiadających licencje pracownika ochrony fizycznej.

Badania przeprowadzają lekarze i psychologowie zatrudnieni w zakładach opieki zdrowotnej spełniający określone wymagania, m.in. dotyczące określonego stażu w zawodzie, posiadający odpowiednią specjalizację lub dodatkowe kwalifikacje, wpisani do rejestru prowadzonego przez komendanta wojewódzkiego Policji.

Projekt określa przesłanki powodujące utratę uprawnień do przeprowadzania badań. Delegacja do wydania rozporządzenia obejmuje m.in. zakres i tryb przeprowadzania przedmiotowych badań, rozpatrywania odwołań od orzeczeń, kontroli wykonywania badań i ich dokumentowania, sposób prowadzenia ewidencji lekarzy i psychologów, wzory stosownych dokumentów.

Proponowana regulacja odwołuje się do rozwiązań z ustawy o broni i amunicji, bowiem licencja pracownika ochrony fizycznej daje prawo dostępu do broni obiektowej.

Projekt reguluje także kwestie opłat za badania.

Ponadto wprowadzono nowy przepis (**ust. 8**), mający na uwadze eliminację powtarzania badań wymaganych niniejszą ustawą oraz wynikających z Kodeksu Pracy. Badania związane z posiadaniem licencji traktuje się jako orzeczenia, o których mowa w art. 229 Kodeksu pracy.

VII. Rozdział 6. Środki ochrony fizycznej osób i mienia (art. 54-60).

Przepisy tego rozdziału określają uprawnienia pracownika ochrony przy wykonywaniu zadań ochrony w granicach chronionych obiektów i obszarów, w tym przypadki uprawniające do użycia broni palnej, stosowania środków przymusu bezpośredniego, także poza granicami chronionych obszarów, obiektów i urządzeń oraz wyznaczają zakres regulacji aktów wykonawczych w sprawie szczegółowych warunków i sposobu użycia środków przymusu bezpośredniego, rodzajów obiektów, w których mogą być stosowane paralizatory elektryczne oraz szczegółowe warunki i sposób postępowania pracowników ochrony przy użyciu broni palnej.

Pracownikowi ochrony wykonującemu zadania ochrony osób i mienia przyznaje się prawo do stosowania ograniczonego katalogu środków przymusu bezpośredniego, a także broni palnej w ściśle określonych sytuacjach (**art. 54**), również poza granicami chronionych obszarów, obiektów i urządzeń, umożliwiając ujęcie uciekającego napastnika (**art. 55**).

Art. 56 ust. 2 określający środki przymusu bezpośredniego nie obejmuje broni gazowej, która zgodnie z ustawą o broni i amunicji z 1999 r. jest bronią palną, a w dotychczasowym art. 38 ust. 2 ustawy jeszcze jest w kategorii środków przymusu bezpośredniego. Ponadto doprecyzowano rodzaj paralizatorów wskazując jednoznacznie, że chodzi o te, na posiadanie których jest wymagane pozwolenie.

Delegacje zawarte w **art. 56 ust. 5** i **art. 57** dla Rady Ministrów do wydania rozporządzeń w sprawie szczegółowych warunków i sposobu postępowania pracowników ochrony przy użyciu środków przymusu bezpośredniego oraz broni palnej zawierają szczegółowe wytyczne uwzględniające tryb zawiadomienia przełożonych o użyciu środków przymusu lub broni i sposób dokumentowania zdarzeń, a także warunki dotyczące przechowywania, przemieszczania broni i amunicji będącej na wyposażeniu specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej.

Art. 58 (obecny art. 40) wprowadza zasadę wyposażania pracowników ochrony w broń i środki przymusu bezpośredniego przez przedsiębiorcę. Wyeliminuje to obecną nieuregulowaną praktykę różnych form własności i dysponowania tymi środkami poza czasem wykonywania zadań przez pracownika ochrony. Usunie to, przynajmniej w dużej części, zagrożenia mogące mieć miejsce w obecnym stanie prawnym (m.in. wypadki w domu, zagrożenie dla członków rodziny).

Art. 59 doprecyzowuje zakaz noszenia broni palnej przy wykonywaniu ochrony imprez masowych.

VIII. Rozdział 7. Nadzór nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi oraz stanem ochrony obszarów, obiektów i urządzeń podlegających obowiązkowej ochronie (art. 61-66).

Przepisy tego rozdziału określają na czym polega zakres nadzoru Komendanta Głównego Policji nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi, stanem ochrony obszarów, obiektów i urządzeń podlegających obowiązkowej ochronie w tym nadzór nad realizacją przez kierownika jednostki uzgodnionego planu ochrony oraz sposobu zabezpieczania i ewidencjonowania broni, a także wyznaczają zakres regulacji rozporządzeń: Ministra Obrony Narodowej w sprawie warunków i sposobu ochrony terenów jednostek organizacyjnych podlegających Ministrowi Obrony, ministra właściwego do spraw wewnętrznych w sprawie szczegółowych zasad ochrony podległych oraz nadzorowanych jednostek organizacyjnych chronionych przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne, a także w sprawie warunków, zakresu i trybu współpracy kierowników jednostek chronionych przez SUFO z Policją i innymi służbami.

Projekt tego rozdziału w zasadzie nie przewiduje nowych regulacji w stosunku do obecnie obowiązującej ustawy, poza uszczegółowieniem zakresu nadzoru. Dodano **art. 65 ust. 2** stanowiący, że przepisów rozdziału 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nie w stosuje się do czynności nadzoru Komendanta Głównego Policji. Nadzór Komendanta Głównego Policji nad specjalnymi uzbrojonymi formacjami

ochronnymi jest nadzorem szczególnym i zadania wykonywane w jego ramach nie podlegają przepisom rozdziału 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Regulacja taka warunkuje właściwą realizację ustawowego obowiązku Komendanta Głównego Policji jakim jest nadzór nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi.

IX. Rozdział 8. Przepisy karne (art. 67-73).

Przepisy tego rozdziału uległy istotnej zmianie.

W **art. 67** (dotychczasowy art. 48 ustawy), dotyczącym penalizacji braku zapewnienia ochrony obszaru, obiektu, urządzenia lub transportu podlegającego obowiązkowej ochronie, wskazano wszystkie artykuły, w których określono obowiązek zapewnienia ochrony.

Ponadto określenie „podlega grzywnie” zastąpiono wyrażeniem „podlega karze grzywny”. Analogicznej zmiany wyrażeniowej dokonano również w dotychczasowym art. 49 (**art. 68 projektu**). Zatrudnianie przez przedsiębiorcę posiadającego koncesję do wykonywania usług ochrony osoby nieposiadającej stosownej licencji zagrożone jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawieniem wolności do roku (**art.70**). Niewypełnienie obowiązku przekazania informacji o planowanej trasie przemieszczenia transportu broni, amunicji, materiałów wybuchowych lub innych środków bojowych (...) – (**art. 8**), a także nieprzedkładanie do uzgodnienia planów ochrony –(**art. 11 ust. 2**) – podlega karze grzywny od 3 000 złotych –**art. 71 ust. 1 i 2**.

Niewypełnienie obowiązku zwrotu licencji pracownika ochrony, w przypadkach określonych w art. 48 ust. 2 zagrożone jest karą grzywny w wysokości od 500 do 5 000 złotych (**art. 71 ust. 3**).

Tej samej karze podlega osoba bez licencji wykonująca czynności wymagające licencji.

Ponadto karą grzywny zagrożone jest zaniechanie przez pracownika ochrony podjęcie czynności objętych obowiązkiem w zakresie ochrony osób i mienia, a wzywianie do ich podjęcia instytucji użyteczności publicznej lub inny organ ochrony bezpośredniej, porządku publicznego lub zdrowia (**art. 72**).

Proponowana regulacja ma na celu ograniczenie przypadków pochopnego i nieuzasadnionego wzywania Policji przez pracowników firm świadczących odpłatnie usługi ochrony mienia – do interweniowania w związku z niekiedy pozornym a nie rzeczywistym zagrożeniem utraty mienia, które firmy ochrony są obowiązane na podstawie umowy chronić. Przypadki takie dotyczą przede wszystkim obiektów chronionych przez instalowanie i monitorowanie systemów danych, gdy te systemy są jakościowo zawodne i emitują mylne sygnały albo gdy pracownicy firm ochrony uchylają się od samodzielnych interwencji.

W ten sposób Policja staje się swoistym „podwykonawcą” nieprofesjonalnych lub wręcz niesolidnych przedsiębiorców, a taki stan rzeczy nie powinien być tolerowany. Jednak obecnie obowiązujące przepisy nie pozwalają na egzekwowanie odpowiedzialności personalnej i materialnej za ten brak profesjonalizmu lub rzetelności.

X. Rozdział 9. Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe (art. 74-80).

Dokonano zmian w ustawie z dnia 30 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, poprzez dodanie art. 129b. Przepis ten umożliwi zwolnienie pojazdów specjalnych transportujących wartości pieniężne z kontroli ruchu drogowego na podstawie przepustki wydawanej przez Komendanta Głównego Policji. Wzór i tryb wydawania przepustek oraz

warunki posługiwania się nimi określi rozporządzenie ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

W ustawie z dnia 23 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim uchylono w art. 11 w ust. 5 pkt 1 eliminując obowiązek Prezesa NBP ustalania, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, zasad przechowywania wartości pieniężnych w bankach i przedsiębiorstwach produkujących znaki pieniężne oraz transportowania tych wartości przez banki i te przedsiębiorstwa.

Proponuje się do dnia wejścia w życie ustawy w nowym brzmieniu następujące zasady postępowania:

- 1) w sprawach wszczętych i niezakończonych – stosuje się przepisy dotychczasowe,
- 2) akty wykonawcze wydane na podstawie ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia zachowują moc do czasu wydania nowych, nie dłużej niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy,
- 3) licencje i koncesje wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują swoją ważność.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu nakładającego obowiązek zatrudniania w obiektach handlowych i usługowych, określonych w **art. 34 ust. 1 pkt 7**, osób posiadających licencje pierwszego stopnia. Przepis ten wchodzi w życie po 9 miesiącach od dnia jej ogłoszenia umożliwiając przedsiębiorcom przygotowanie się do tej zmiany.

Ocena skutków regulacji (OSR):

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowana ustawa:

Projekt ma wpływ na:

- 1) osoby, które są pracownikami ochrony lub chcą uzyskać kwalifikacje do wykonywania ww. zawodu,
- 2) przedsiębiorców i kierowników jednostek tworzących wewnętrzne służby ochrony i zarządzających obszarami, obiektami i urządzeniami podlegającymi obowiązkowej ochronie,
- 3) przedsiębiorców, którzy uzyskali lub ubiegają się o uzyskanie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej o ochronie osób i mienia,
- 4) organy administracji rządowej: koncesyjny oraz biorące udział w procesie wydawania licencji pracownika ochrony i uzyskiwania kwalifikacji koniecznych do uzyskania tych licencji.

2. Konsultacje społeczne:

- dotyczące projektu ustawy w toku.
 - Konsultowany był w drugiej połowie 2006r. projekt **nowelizacji** ustawy m.in. z: Polską Izbą Ochrony Osób i Mienia, Ogólnopolskim Pracowniczym Związkiem Zawodowym Konfederacji Pracy, Polskim Związkiem Pracodawców „Ochrona”, Ogólnopolskim Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Systemów Zabezpieczeń „Polalarm”, Polskim Stowarzyszeniem Licencjonowanych Serwisów Kluczowych, Federacją Konsumentów, Polską Izbą Systemów Alarmowych, Polskim Związkiem Firm Ochrony, Unią Polskich Organizacji Branży Ochrony oraz Związkiem Banków Polskich.
- W wyniku wymiany poglądów z podmiotami społecznymi, w części przypadków wypracowano wspólne stanowiska, w tym m.in. kompromisowe, dotyczące np. projektowanych uregulowań odnoszących się do wymaganych kwalifikacji osób ubiegających się o licencję pracownika zabezpieczenia technicznego oraz zakresu czynności, do których wykonywania uprawnia licencja drugiego stopnia, statusu

pełnomocnika w przypadku przedsiębiorców innych niż osoba fizyczna, zezwalającego na pozostawanie pełnomocnikiem wyłącznie u jednego przedsiębiorcy.

Przychylnono się do propozycji zmiany przepisu karnego w części dotyczącej górnej wysokości kary pozbawienia wolności z lat 5 do lat 3, w przypadku gdy pracownik ochrony przy wykonywaniu zadań przekroczył uprawnienia lub nie dopełnił obowiązków i naruszył w ten sposób dobro osobiste obywatela.

(W obecnym projekcie przepisy karne zostały rozszerzone).

Uwzględniono uwagi dot. spodziewanych trudności z zapewnieniem w krótkim czasie realizacji obowiązku ochrony obiektów handlowych i usługowych (tzw. użyteczności publicznej przez pracowników z licencjami, poprzez wprowadzenie dla wejścia w życie tego przepisu 9 miesięcznego *vacatio legis*).

Nie uwzględniono natomiast proponowanych bardzo szerokich uprawnień dla organizacji branżowych, np. postulatu powołania w drodze przedmiotowej nowelizacji instytucji rzeczoznawcy (eksperta) ochrony osób i mienia o specjalności fizycznej lub technicznej ochrony, którego kwalifikacje byłyby potwierdzone dyplomem nadawanym przez branżową organizację samorządu zawodowego lub gospodarczego. Ekspersi ci mieliby obowiązkowo opiniować plany ochrony w obiektach obligatoryjnie chronionych.

Propozycja powyższa wykracza poza zakres ustawy o ochronie osób i mienia, w której pojęcie rzeczoznawcy lub eksperta ochrony nie występuje. Instytucja taka nie wiąże się bowiem z regulacją odnoszącą się do określonej sfery koncesjonowanej działalności gospodarczej. Przedmiotowy postulat mógłby być natomiast przedmiotem odrębnej inicjatywy ustawodawczej.

Nie przychylnono się do propozycji wprowadzenia obowiązkowych branżowych kursów dla osób ubiegających się o licencje i organizowania egzaminów na licencje przez organizacje branżowe, a nie w Policji.

Nie uwzględniono także propozycji wprowadzenia – w przypadku cofania koncesji – obligatoryjnego zasięgania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych opinii organizacji branżowych o przedsiębiorcy będącym członkiem takiej organizacji.

Przepis taki nie miałby wpływu na ostateczną decyzję organu, a przedłużałby postępowanie, np. w sytuacji, gdy wydano orzeczenie sądowe o zakazie wykonywania działalności.

Nie uwzględniono postulatów środowiska branży ochrony dotyczących – wprowadzenia tzw. licencji menedżerskiej, niezwiązanej z warunkiem posiadania odpowiedniego stanu zdrowia, a uprawniającej wyłącznie do kierowania działalnością bez możliwości osobistego świadczenia usług, a także umożliwienia ubiegania się o koncesję przez przedsiębiorcę - osobę fizyczną nie posiadającą licencji drugiego stopnia.

Postulowano umożliwienie działania takiego przedsiębiorcy przez pełnomocnika wskazując na przedsiębiorcę innego niż osoba fizyczna (np. spółka prawa handlowego), który ma możliwość ustanowienia pełnomocnika do kierowania działalnością koncesjonowaną.

Za odrzuceniem tego postulatu przemawia fakt, że status prawny przedsiębiorcy – osoby fizycznej wskazuje na działanie osobiste we własnym imieniu. Tym bardziej, że usługi ochrony osób i mienia dotyczą działalności szczególnego zaufania, bo dotyczą dóbr osobistych. Uprawnienia nadane koncesją dotyczą imiennie tego przedsiębiorcy.

Nie przychylnono się do rozszerzenia uprawnień pracowników ochrony do dokonywania w chronionych obiektach podlegających obowiązkowej ochronie oraz w zakładach pracy, jeżeli to wynika z regulaminu pracy, kontroli osobistej, a także przeglądania bagaży, ładunku w środkach transportu, w celu sprawdzenia czy mienie chronione nie jest bezprawnie wynoszone lub wywożone. Zapobieganie takim sytuacjom jak bezprawne wnoszenie lub wynoszenie, wywożenie itp. towarów, w obiektach narażonych na takie działania odbywa się właśnie poprzez obowiązujące tam regulaminy pracy, którym pracownicy poddają się dobrowolnie. Nie ma więc potrzeby ustawowego wyposażania pracowników ochrony w tak kontrowersyjne środki działania, jak m. in. kontrola osobista.

Organizacje branżowe podniosły również sprzeciw dotyczący wprowadzenia odpłatności za egzaminy na licencje i wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnych. Należy jednoznacznie podkreślić, że dotychczasowy brak opłat za egzaminy był niestety istotną luką prawną. Egzaminy, w szczególności w zakresie technik walk, strzelania - są kosztowne. Znaczna część osób nie jest dostatecznie przygotowana i przystępuje do egzaminu po kilka razy, znacznie zwiększając tym samym koszty ponoszone przez Policję.

Ponadto od zajęć zawodowych wyłączeni są członkowie komisji egzaminacyjnych, których i tak jest trudno pozyskać w jednym terminie.

Aby zmniejszyć obciążenia materialne osób ubiegających się o licencję zaproponowano w projekcie niższą opłatę za licencję pierwszego stopnia, biorąc pod uwagę, że liczba osób zdających na tę kategorię licencji jest niewspółmiernie większa oraz niewątpliwie w większości przypadków jest to grupa osób słabsza ekonomicznie.

Nie przychylnono się do postulatu Związku Banków Polskich i NBP o obowiązek wzmacniania przez Policję ochrony transportów wartości pieniężnych oraz monitorowania sygnałów alarmowych w obiektach, w których przechowywane są wartości pieniężne.

3. Projekt ustawy był również przedmiotem konsultacji międzyresortowych, w wyniku których zgłoszono szereg uwag, które w znacznej części zostały uwzględnione w przedkładanym projekcie ustawy.

Projekt nowelizacji został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Zamieszczono tam również uwagi zgłaszane do projektu.

Projekt ustawy o ochronie osób i mienia również został zamieszczony na stronie podmiotowej Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w BiP oraz przekazany do Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego celem zaopiniowania.

4. Wpływ projektowanej regulacji na sektor finansów publicznych (budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego):

Rozwiązania zawarte w projektowanym akcie prawnym nie spowodują ujemnych skutków finansowych dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

W związku z wejściem w życie znowelizowanej ustawy o ochronie osób i mienia wpływy do budżetu państwa należałoby natomiast szacować na kwotę ok. 4-5 mln zł, przy założeniu pewnego status quo liczby osób ubiegających się o licencje, z uwzględnieniem zróżnicowania opłat za licencje pierwszego i drugiego stopnia.

Projekt ustawy, w odróżnieniu do obowiązującego aktu prawnego, wprowadza dwa tytuły do wnoszenia przez osoby ubiegające się o uzyskanie kwalifikacji do wykonywania zadań ochrony osób i mienia opłat do budżetu państwa. Są to opłaty związane z licencjami pracownika ochrony, tzn. opłata za wydanie licencji i opłata za egzamin.

Można przyjąć, że rocznie ok. 12 000 osób otrzymuje licencję pracownika ochrony (w 2005 r. – licencje uzyskało ok. 14 tys.), a zatem wpływ do budżetu państwa z tego tytułu będzie wynosił ok. 2 mln zł. Do egzaminu na licencję pracownika ochrony fizycznej przystępuje rocznie ok. 20 000 osób (w tym osoby zdające egzaminy poprawkowe). Koszt przeprowadzenia egzaminu można oszacować na kwotę 150 zł od osoby. Zatem wpływy do budżetu państwa z tytułu opłat za przystąpienie do egzaminu można oszacować na kwotę ok. 3 mln zł.

5. Wpływ projektowanej regulacji na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw, sytuację i rozwój regionalny:

Charakteryzując i oceniając przewidywane skutki związane z wejściem w życie ustawy należy stwierdzić, że nie powinna ona spowodować zasadniczych zmian na rynku pracy. Aczkolwiek obecnie według informacji organizacji branżowych ochrony wynika, że pogarsza się pozyskiwanie pracowników ochrony, bowiem pewna ich część znajduje

zatrudnienie w innych państwach Unii Europejskiej, co wiąże się przede wszystkim z większymi zarobkami. Problem ten dotyczy również innych dziedzin życia gospodarczego RP.

Jednakże wydaje się, że pomimo rozszerzenia, na zasadzie art. 34 ust. 1 pkt 7, zakresu usług ochrony, których wykonywanie przez pracowników wiązać się będzie z posiadaniem przez nich kwalifikacji wynikających z licencji, powyższa sytuacja nie powinna mieć istotnych konsekwencji dla realizacji tego zadania, przy wydaniu około 150 tys. licencji i przewidzianym *vacatio legis* dla tego przepisu.

Ustawa spowoduje pewne obciążenia przedsiębiorców, m.in. w związku z rozszerzeniem zakresu usług, które wykonywać mogą wyłącznie pracownicy licencjonowani oraz ponoszeniem przez przedsiębiorców kosztów badań lekarskich pracowników ochrony posiadających licencje, ale z kolei - w związku z wprowadzeniem przepisu, że te badania zastępują badania profilaktyczne (art. 52 ust. 8), koszty te nie powinny być znaczące. Z drugiej strony – zmiany te będą korzystne dla pracowników.

Uzasadnieniem dla proponowanych zmian jest potrzeba zwiększenia bezpieczeństwa obywateli i nienaruszalności dóbr chronionych. Jest to kwestia nie podlegająca dyskusji.

Projekt nie wpłynie znacząco na sytuację i rozwój regionalny.

Projekt ustawy zapewnia wewnętrzną spójność systemu prawa i jest zgodny z prawem unijnym.